

روزی شیطان در گوشه مسجد الحرام ایستاده بود. حضرت رسول صلی الله علیه و آله هم سرگرم طواف خانه کعبه بودند. وقتی آن حضرت از طواف فارغ شد، دید ابلیس ضعیف و نزار و رنگ پریده، کناری ایستاده است، فرمود: تو را چه می شود که چنین ضعیف و رنجوری؟! گفت: از دست امت تو به جان آمده و گداخته شدم. فرمود: مگر امت من با تو چه کرده اند؟ گفت: یا رسول الله! چند خصلت نیکو در ایشان است، من هر چه تلاش می کنم این خوی را از ایشان بگیرم نمی توانم. فرمود: آن خصلت ها که تو را ناراحت کرده کدام اند؟ گفت:

اول این که هرگاه به یکدیگر می رسند **سلام می کنند** و سلام یکی از نامهای خداوند است. پس هر که سلام کند حق تعالی او را از هر بلا و رنجی دور می کند و هر که جواب سلام دهد، خداوند متعال رحمت خود را شامل حال او می گرداند.

دوم این که وقتی با هم ملاقات کنند **به هم دست می دهند** و آن را چندان ثواب است که هنوز دست از یکدیگر برنداشته حق تعالی هر دو را رحمت می کند.

سوم، وقت غذا خوردن و شروع کارها "**بسم الله**" می گویند و مرا از خوردن آن طعام و شرکت در آن دور می کنند.

چهارم، هر وقت سخن می گویند: "**ان شاء الله**" بر زبان می آورند و به قضای خداوند راضی می شوند و من نمی توانم کار آنها را از هم بپاشم، آنان رنج و رحمت مرا ضایع می کنند.

پنجم، از صبح تا شام تلاش می کنم تا اینان را به معصیت بکشانم. باز چون شام می شود، **توبه** می کنند و زحمات مرا از بین می برند و خداوند به این وسیله گناهان آنان را می آمرزد.

ششم، از همه اینها مهمتر این است که وقتی نام تو را می شنوند با صدای بلند "**صلوات**" می فرستند و من چون ثواب صلوات را می دانم، از ناراحتی فرار می کنم؛ زیرا طاقت دیدن ثواب آن را ندارم

هفتم؛ ایشان وقتی اهل بیت تو را می بینند، به ایشان مهر می ورزند و این بهترین اعمال است...